

GEORGIANA BURADA

RĂZBOIUL CELOR
O SUTĂ DE SĂGETI

Roman

CUPRINS

7	CAPITOLUL I	65	CAPITOLUL XII
10	CAPITOLUL II	75	CAPITOLUL XIII
15	CAPITOLUL III	85	CAPITOLUL XIV
18	CAPITOLUL IV	92	CAPITOLUL XV
21	CAPITOLUL V	97	CAPITOLUL XVI
26	CAPITOLUL VI	106	CAPITOLUL XVII
34	CAPITOLUL VII	112	CAPITOLUL XVIII
38	CAPITOLUL VIII	118	CAPITOLUL XIX
44	CAPITOLUL IX	126	CAPITOLUL XX
49	CAPITOLUL X	131	CAPITOLUL XXI
56	CAPITOLUL XI	139	CAPITOLUL XXII

CAPITOLUL I

Ca în fiecare seară cârciuma era plină. Fiind un sat de munte greu accesibil, serile acestea erau cele mai așteptate printre săteni. Copiii se zbenguiau pe lângă mese, iar tânăra cârciumăreasă îi dojenea că-i stau în cale, dar mereu surâzând.

Străini veneau puțini, așa că atunci când doi călători intrară toate capetele se întoarseră spre ei. Erau un băiat și o fată, îmbrăcați prea bine și prea diferit pentru a fi din zonă. Purtau amândoi o togă de un bleumarin deschis și, chiar dacă erau plini de bijuterii, umblau desculți. Spre mirarea tuturor, nu aveau nicio zgârietură și împrăstiau în jur o aură strălucitoare. Însă toate acestea nu durară mult și fiecare se întoarse la paharul lui, atmosfera revenind la cea de dinainte. Cârciumăreasa îi conduse în singurul colț rămas liber și le aduse ceva de mâncat și de băut. Un copil de vreo șase ani se apropie de ei sfios și îi întrebă aproape în șoaptă.

– Sunteți cumva vrăjitori?

– Lasă-i în pace, Soober. Și dacă ar fi, oricum sunt mai buni decât vei fi tu vreodată. Nici o vrajă nu-ți iese cum trebuie.

Vocea era a unui băiat ce stătea într-un grup numeros de copii. Se uita spre cel care pusese întrebarea cu atât de multă răutate, încât te puteai întreba cum poate privi în felul acesta cineva atât de mic. Soober, așa cum îl numise celălalt, își fixă

privirea spre pământ, încercând să își stăpânească lacrimile. Văzându-l așa, fata se uită spre camaradul ei stăruitor. Acesta oftă și se aplecă spre băiat.

– Ai vrea să îți cântăm ceva?

Soober ridică ochii spre el fericit. Încuviință și se așeză în fața lor nerăbdător. Fata își duse mâna spre piept, scoase de acolo o liră și începu să cânte lent. Cele două voci se armonizau perfect, răspândind magie în jur lor.

*Odată, de mult pe o pajiște întinsă
Stătea un dragon întristat
De-a lui soartă cruntă.
De niște săgeți el era legat
Și nicidecum singur nu se putea elibera.*

*Lângă el, o pisică și ea
Stătea doborâtă de jale
Căci pe cine iubea tare
Nu putea salva, nici chiar ea
A nopții vrăjitoare.*

Liniștea se lăsase peste toată cârciuma. O liniște cum nu mai fusese în nicio seară până atunci. Toată atenția era ațintită spre cei doi călători.

*Iar o zi va veni,
Când cineva o să încerce
Pacea dragonului să o dezlege.
Un tiran care, pentru a sa îndrumare,
L-a luat pe diavol în spinare.*

*Dragonul în calea Morții va fi,
Iar dragostea lui sfâșiată,
Oameni manipulați
Vor muri,
Iar răul va fi gata să triumfe.*

Ascultătorii de abia mai puteau ține ochii deschiși, deși încercau din răputeri... însă somnul învinse.

*Și încă o dată
Va veni atunci
Vremea ca oamenii să lupte.
Pactul cu magia va fi refăcut,
Iar lumea va fi din nou salvată.*

Când fata puse lira jos, oamenii adormiseră de-a binelea. Băiatul puse o pungă cu galbeni în palma cârciumăresei și, luând-o de mână pe fată ieșiră din cârciumă.

Noaptea era senină. Cei doi se afundară în pădure și începură să alerge ținându-se de mână. Chicoteau încontinuu, în timp ce o lumină puternică îi învăluia pe amândoi. Tot corpul le strălucea, în timp ce amândoi deveneau niște păsări Pheonix superbe. Fata avea penele de-un alb strălucitor, iar băiatul de-un negru lucios.

Se ridicară de la adăpostul pădurii și dispărură în noapte.

CAPITOLUL II

– Soober!

Nimic.

– Soober!

– Da Stăpâne. Cu ce vă pot fi de folos?

Apăru un bătrânel mic de statură, cu părul alb ca neaua, barba până-n pământ, cu niște ochi mari și negri. Purta o robă cu stele și pe cap avea un coif cu o semilună mare în vârful.

– Soober, ai promis că-mi vei da niște informații prețioase, dacă te voi lăsa să fii vrăjitor în acest castel. Sper că înțelegi și ești conștient de ce se poate întâmpla, dacă nu-ți respecti cuvântul.

Regele Castelului de Aur, Nathaniel Dram, stătea impunător pe tron, ochii săi negri uitându-se la vrăjitor cu un vădit interes. Era înalt, lat în umeri, iar părul avea culoarea focului.

– Înțeleg prea bine și mă voi ține de cuvânt. Se spune, de când săgețile au fost dăruite oamenilor de pe acest tărâm de către zei, că dacă cineva le-ar uni, acea persoană va deveni Regele Lumii și va trăi veșnic.

– Nu e un lucru nou, Soober. Toată lumea știe despre legendă.

– Ceea ce încerc să vă spun, Stăpâne, este că legenda este reală. Acest lucru se poate realiza cu adevărat.

Regele se uită amuzat înspre el. Încearca oare să-l păcălească? Trebuia să-l mai tragă puțin de limbă...

– Soober, Soober. Te-ai întreat înainte dacă eu chiar vreau asta? Te-aș putea arunca în închisoare pentru trădare. Știi bine că e interzis chiar și să vorbești despre asta.

– Știu, Stăpâne. Dar m-am gândit că ați putea fi interesat de asta. Nu în fiecare zi se ivește ocazia să...

– Am tot ce îmi doresc aici, vrăjitorule! Nu am nevoie de mai multă putere.

– Stăpâne!

Soober începu să se panicheze, însă nu își putea permite ca Regele să vadă. Dacă planul lui eșua...

– Nu încerca să mă faci să vreau asta. Nu cred că există ceva ce mi-aș mai putea dori.

Atunci lui Soober îi veni o idee. Dacă nu mergea, avea să fie aruncat în temniță și să moară. Știa asta.

– Cred că e ceva ce încă vă doriți. Și ați putea avea. Magie. Multă magie în mâinile voastre, Stăpâne.

Regele se încruntă, neștiind unde vrea să ajungă Soober. Apoi înțelese, iar vrăjitorul văzu o bătălie în ochii lui. Știa că reușise.

– Și cum ai de gând să mă ajuți să obțin așa ceva?

– Lasă totul în seama mea, Stăpâne. Mă voi ocupa de tot, iar când va fi gata, vă voi prezenta ce este de făcut.

– Mai trebuie să-ți spun că dacă dai greș, o să murim amândoi?

– Nu, Stăpâne.

Făcu o plecăciune până-n pământ și plecă. Regele rămase în aceeași poziție, întrebându-se ce naiba tocmai făcuse și dacă era bine.

Fără ca nimeni să bage de seamă, tot planul fusese ascultat de cele două fiice ale Regelui, Lucy și Wendy. Wendy avea șaptesprezece ani, mică de statură, cu părul roșu și ochii negri. Fata era curajoasă și plină de entuziasm pentru orice aventură ce îi ieșea în cale. Cu toate că era mai mare cu doi ani, Lucy era mereu protejată de sora ei. Era înaltă, părul lung albastru și ochii de-un mov închis. Ambele erau bucuria Regelui, pentru că erau frumoase, înțelepte și blânde, precum mama lor, Clara, care murise în urmă cu șaisprezece ani.

Însă Clara nu fusese o ființă pe deplin umană, iar Nathaniel nu știa dacă se transmisese mai departe. O parte din el nu voia ca așa ceva să se întâmple, deși își iubise soția enorm.

– Trebuie să facem ceva ca să-l împiedicăm pe tata.

– Mai bine am merge în cameră, Wendy. Să nu ne audă cineva.

*

– Grăbește-te! strigă Wendy spre sora ei, entuziasmată peste măsură.

Lucy se uită puțin speriată spre ea, dar o urmă ca de fiecare dată. Se îndreptară spre bucătăria Castelului. Toată lumea le saluta respectuos, zâmbindu-le micilor Prințese.

Wendy coborî scările spre cămară, lăsând-o pe Lucy la capătul lor, ca să o anunțe dacă venea cineva. Cealaltă începu să

fugă și intră în cămară de abia reușind să deschidă ușa. Furaseră cheia de la bucătăreasa lor, Maria, și trebuiau să se grăbească.

Luă câteva prăjituri din fiecare fel și le îndesă cu grijă în prosopul pe care-l pregătise special pentru asta.

Ai grijă! O văd pe Maria venind încoace. Probabil caută cheile. Ți-am spus că e o idee proastă!

Când auzi vocea lui Lucy, Wendy se panică puțin, dar își aminti de un tunel secret pe care îl găsisese într-una dintre expedițiile ei prin cotloanele Castelului.

Fugi în cameră! Ne întâlnim acolo.

Dar deja a coborât scările. Cum ai putea să te întorci cu ea prin preajmă?

Nu-ți face griji. Mă descurc. Tu numai, ascultă-mă!

Lucy o ascultă întocmai și plecă în grabă, neluând în seamă că toți slujitorii se uitau ciudat pentru că era singură. Când ajunse în cameră, o găsi pe sora ei murdară din cap până-n picioare, mușcând cu poftă dintr-o prăjitură. Nu apucară nici cinci minute să stea ascunse, căci tatăl lor intră înăuntru.

– Ce aveți voi două acolo?

Fetele se întoarseră speriate, crezând că își supăraseră tatăl. Spre surprinderea lor, Regele zâmbea, de abia reușind să ascundă asta. Dar acest fapt tot nu reușea să le facă să se simtă mai puțin vinovate.

Regele se îndreptă spre ele și se așeză pe jos. Le ciufuli ușor părul și oftă. Se speria de fiecare dată când se întâmplau lucruri de acest fel. Îi era greu fără Clara și, cu toate problemele regatului pe umerii lui, uneori nu avea timp să stea cu Lucy și Wendy atât cât și-ar fi dorit, nereușind să le învețe mai nimic. Nu voia ca cele două fiice ale lui să devină niște Prințese, care să fie urâte de propriii supuși.

Regele începu să le povestească despre consecințele care ar putea apărea mai târziu din cauza furtului. Cele două ascultară tăcute tot, apoi își îmbrățișară tatăl aproape plângând. Acesta le ținu așa încă mult timp, până când simți că fetele adormiră. Le puse în pat și, sărutându-le ușor pe frunte, ieși din încăpere.

O mică adiere de vânt intră prin fereastra întredeschisă, mângâindu-le pe fete.

CAPITOLUL III

Cele două fete traversară mai multe coridoare lungi și semi-întunecate. La un moment dat, ajunseră în fața unei uși mari de lemn. Lucy o atinse ușor, iar ușa se deschise singură. Fetele intrară într-un dormitor imens. Avea două paturi mari, cu baldachin, iar între ele un șemineu. În fața acestuia, erau două jilțuri de catifea. În partea opusă a camerei era o bibliotecă imensă, plină cu tot felul de cărți, în fața căreia era așezat un birou elegant din lemn de stejar.

– Acum sper că putem vorbi în liniște, spuse Wendy, verificând pentru ultima oară coridorul.

– Ce ar trebui să facem?

– Clar, trebuie să-l oprim. Lumea noastră s-ar schimba pentru totdeauna, dacă tata face asta. Din câte știu, insula noastră e singura care mai folosește magia. În altă parte, ultimii magicieni au fost omorâți pentru că nimeni nu mai credea că magia e reală.

– Nu-mi imaginez lumea altfel decât e acum...

– Nici eu, Lucy. Și de aceea trebuie să facem ceva. S-ar putea să trebuiască să facem totul singure... știi bine ce s-a întâmplat cu Șevel, când l-a demascată pe Soober ultima dată. Sau cel puțin așa am auzit...